

FRISSÍTÉS ELÉRHETŐ

A T-Art Alapítvány fiatal művészeket támogató projektje

FRISSÍTÉS ELÉRHETŐ

UPDATE AVAILABLE

A T-Art Alapítvány fiatal művészeket támogató projektje
T-Art Foundation's Supporting Project for Young Artists

2023. 06. 09.—2023. 09. 06.

Kiállító művészek / Exhibiting artists: BÁNYAY Anna, BARÁTH Fábián, CIFRA Anett, CSERVENKA Edit, CSORBA-SIMON István, DRABIK Tamás, GERGELY Réka, GULYÁS Andrea Katalin, JAGICZA Patrícia, JÁNOSI Kata, KECSŐ Endre, KIRÁLY György, NAGY Sára, ÖRY Annamária, PETHŐ Anikó, SINKA Péter, SZABÓ Franciska, TÓTH Angelika, UTCAI Dávid, VÉGH Júlia, VEREBICS Kati

Kurátor / Curator: GARAMI Gréta

Együttműködő partner / In cooperation with: T-ART ALAPÍTVÁNY

DEÁK 17
GYERMEK ÉS IFJÚSÁGI
MŰVÉSZETI GALÉRIA

DEÁK 17
YOUTH ART
GALLERY

AJÁNLÓ

A Deák17 Gyermek és Ifjúsági Művészeti Galéria először adott otthont a T-Art Alapítvány együttműködésében megvalósult **FRISSÍTÉS ELÉRHETŐ** című csoportos tárlatnak.

Az 1990-ben létrejött T-Art Alapítvány alapvető célja, hogy a tradicionális formákat követő, minőségi kortárs művészet gyűjtésével foglalkozzon. A megújulás igényével 2019-ben elindították a *Searching for T-Art* projektet, amely jelenleg olyan 40 év alatti művészeket támogat, akik valamilyen módon kapcsolódnak a művészeti hagyományokhoz.

A Deák17 Galéria alapvető céljai és értékei – a kortárs művészet közvetítése a fiatalok számára – tökéletes összhangban állnak az Alapítvány *Searching for T-Art* projekt céljaival, így örömeinkre szolgál, hogy létrejött a kiállítás

KAPOSÍ Dorka

igazgató

Deák17 Gyermek és Ifjúsági Művészeti Galéria

RECOMMENDATION

The Deák17 Youth Art Gallery is offering a home to the UPDATE AVAILABLE group exhibition, organized in cooperation with the T-Art Foundation, for the first time.

The fundamental goal of the T-Art Foundation, established in 1990, is to collect quality contemporary art following traditional forms. Addressing the need for renewal, the Searching for T-Art project was launched in 2019 and currently supports artists under the age of 40 who are in some way connected to artistic heritage.

The fundamental goals and values of the Deák17 Gallery - to convey contemporary art to young people - dovetail with the goals of the foundation's Searching for T-Art project, and it is our pleasure to see the exhibition materialize.

Dorka KAPOSI

director

Deák17 Youth Art Gallery

MEGNYITÓ BESZÉD

Dígitális eszközeinken a frissítéseket senki se szereti, mert kizökken a megszokott rendből. Mégis engedünk neki, mert csábít az újdonság varázsa. A fiatalok művészete rendszerint ilyen, új utakat kereső, meghökkenítő. De vajon szükségszerű-e, hogy az új egyúttal formabontó legyen? Bírhat-e az új hatásával a régi? A művészet története számos példát ismer a radikális klasszicizálásra, amikor egy újonnan fellépő nemzedék úgy ér el meglepő hatást, hogy régmúlt korok stílusából merít.

A most bemutatott munkák egyik visszatérő gondolata a slow life újonnan felismert értéke. KIRÁLY György metafizikus csendet hordozó rézkarcolt csendéletei vagy GERGELY Réka meditációs objektjei módot adnak a néző belső lassulására. Önmagában a gondos mesterségbeli megformálás is feltételezi a ráfordított idő, a lassú teremtés attitűdjét. Így merevítik ki a pillanatot BÁNYAY Anna mindennapok efemer nyomtatványait rögzítő rézkarcai. És erre reflektál CIFRA Anett installációja, a litografált, majd gondosan kivágott szotyolák kupaca. A nagy időráfordítással és technikai tudással létrehozott halom haszontalan hiábavalósága egyúttal az önmagáért való technikai virtuozitás kritikáját is magában rejt.

A művek másik részének témája a natura, vagyis az élmény, amely szintén alkalmas arra, hogy a határidők sodrában vergődő modern ember visszatérjen az egyetemes és globális összefüggések más léptékű idejébe. BARÁTH Fábián szobrai a nézőpont és lépték megváltoztatásával helyezi a nézőt a táj fölé. SINKA Péter linómetszetei viszont épp ellenkezőleg, a fa kérgének közelinézettel tárják fel a természeti részletekben rejlő kozmikus léptéket. A nézőpontok váltakozásával dolgozik VÉGH Júlia is, akinek festményei a civilizáció biztonságos közegéből a természetre kitekintő ember horizontját tükrözik, ütköztetve a bent és kint állapotát, valamint a figuráció és non-figuráció alakzatait. ÖRY Annamária számára ezzel szemben a természet művészettörténeti idézet, ciprusai olyan fa „portrék”, amelyek hagyományosan a gyászhoz, túlvilághoz kapcsolódnak. CSORBA-SIMON István installációja a műterem egy szegletét viszi a kiállítótérbe, ahol a gondosan nevelgetett, hurkapálccákkal megtámasztott és terelgetett cserepes növény maga válik alkotássá.

A művek harmadik csoportja visszatér a festészet elementáris eszköztárához, arra készítetve a nézőt, hogy a jelentés firtatása nélkül magában a színek, formák, gesztusok áradatában merüljön el. TÓTH Angelika festményei hétköznapi, figuratív jeleket, de az expresszív, festői gesztusok elmosás, felülírják a narratív tartalmat, és a festői megformálás eszköztárára irányítják a néző figyelmét. NAGY Sára groteszkig torzított aktjai szintén az expresszionizmus klasszikusaira, Kokoschka, Schiele festészetére utalnak, miközben az ezredforduló torz női testképére is reflektálnak. CSERVENKA Edit önmagába csavarodó test-halmainak realizmusa csak illúzió, való-

jában kvázi-testek, amelyek nélkülözik a szerves összefüggéseket, éppúgy mint az AI által generált hibrid képi formációk. Míg PETŐ Anikó a fotórealizmus hagyományait követve ragadja ki a mindennapok egymásra rakódó látványrétegeit, UTCAI Dávid festményeinek viillódzó szín-forma zuhataga már csak zenei asszociációk mentén kötődik a tárgyi valósághoz. JÁNOSI Kata sötét térben lebegő lelei szintén a figuratív és absztrakt határára mozgó jelenségek, amelyek éppúgy utalnak a drapéria hagyományos művészettörténeti témájára, mint a gyászra, az eltakarás, leleplezés spirituális gesztusára. GULYÁS Andrea Katalin éppen ellenkezőleg, a konkrét tárgyi elemekkel éri el a szürreális hatást, azáltal, hogy azokat bizarr összeállításban társítja.

A díjazott alkotók közül feltűnően sokan dolgoznak fel mitológiai témát. Ezt azonban nem valamiféle eszközizmus jegyében teszik, hanem a jelen horizontján értelmezik újra azokat. Jellegzetes példája ennek a magatartásnak DRABIK Tamás szobrászata, akinek gorgó pajzsa és harcos feje nehezen elvonatkozatható a közelünkben zajló háborús konfliktustól. KECSŐ Endre mozgalmas, mitológikus jelenetei csak látszólag narratív elbeszélések, valójában kubizáló és paletta-fejű istenségeivel valamilyen művészetallegória. VEREBICS Katalin festményeinek voltaképpen tárgya pedig az antik, múzeumi műtárgy és a jelen nézőjének találkozása. A modern befogadó valami módon megpróbál kapcsolatba lépni az egyiptomi istenszobrok szakrális aurájával, megérinteni azt vagy magára öltetni.

A klasszikus festészeti örökség ellentmondásos módon hatja át JAGICZA Patrícia művét. Installációja középpontjában meghámozott kosárlabdák állnak, amelyek kibevezése, megnyúzása egyrészt utal a hagyományos akadémiai anatómiai stúdiómkra, másrészt a tökéletes gömbforma mögött rejtőző talmi váz felmutatása, leleplezése is. A megnyúzás folyamatát a felbontás egyes stádiumait ábrázoló, aprólékos realizmussal megformált festmények rögzítik. A képek a leírás semleges szenvtelenségével, az ábrázolás részletrealizmusába feledkezve állítják középpontba a destruált gömböt.

SZABÓ Franciskát is a múlt festészeti örökségének újrahasonosítása foglalkoztatja. Műveinek kiindulópontja a reprodukció, pontosabban a művészettörténeti órákon felvetített diák látványa. Olyan médiumról van szó, amelyet szintúgy maguk alá gyűrt a digitális kép térhódítása, és ami ebben a formában már oktatástörténeti relikvia. Az installatív módon bemutatott festmény ráirányítja a figyelmet az eredeti mű és a reprodukció közötti disszonanciára, arra, hogy az áttételek nyomán miként módosul és torzul az originális mű aurája.

RÉVÉSZ Emese
művészettörténész

OPENING SPEECH

Nobody likes the updates on our digital devices, because they are an interruption to routine. Still, we allow them because the allure of the new entices us. Young people's art is generally like this, seeking new paths, surprising us. Is it necessary though for an update to be groundbreaking at the same time? Could the old have a new impact? The history of art knows many examples of radical classicization, when a new generation achieves a surprising effect by drawing on the styles of bygone eras.

One of the recurring themes of the work presented now is the newly recognized value of slow living. The etched still lifes of György KIRÁLY, which convey a metaphysical silence, or the meditative objects of Réka GERGELY offer the viewer a means for inner deceleration. In itself, the careful craftsmanship necessitates the time invested, the inclination to slow creation. This is how Anna BÁNYAY freezes the moment in her etchings that preserve the impressions of everyday ephemera. Anett CIFRA's installation of a lithographed, then carefully cut out heap of sunflower seed husks reflects on this, too. The useless futility of the pile, created with a great investment of time and technical know-how, is also a critique of technical virtuosity for its own sake.

The theme of the other part of the works is nature, or the experience suitable to return modern man, swept away in a deluge of deadlines, to a time of a different scale, universal and globally connected. Fábián BARÁTH's sculptures place the viewer above the landscape by modifying perspective and scale. Péter SINKA's linocuts, on the other hand, reveal the cosmic scale inherent in the details of nature with a close-up view of the bark of a tree. Júlia VÉGH works with shifting perspectives, too. Her paintings reflect the horizon of a person looking out onto nature from the safe environment of civilization, contrasting the states of being inside and outside, as well as the forms of figuration and non-figuration. For Annamária ÖRY, on the other hand, nature is an echo of art history, her cypresses are tree "portraits" traditionally associated with mourning and the afterlife. István CSORBA-SIMON's installation brings a corner of the studio into the exhibition space, where a potted plant, carefully nurtured, supported and guided by sticks, becomes a work of art itself.

The third group of works returns to the elementary toolbox of painting, prompting viewers to immerse themselves in the flood of colors, forms and gestures, without searching for meaning. Angelika TÓTH's paintings are everyday, figurative scenes, but the expressive, painterly gestures blur and overwrite the narrative content, and the viewer's attention is directed toward the tools of painterly development. Sára NAGY's grotesquely distorted nudes are also a nod to the classics of expressionism, to the painting of Kokoschka and Schiele, while also reflecting on the distorted image of the female body at the turn of the millennium. The realism of Edit CSERVENKA's mounds of twisting bodies are just an illusion.

They are really quasi-bodies without organic connections, just like the hybrid image formations generated by AI. While Anikó PETŐ captures the superimposed layers of everyday life in the tradition of photorealism, the flickering cascade of color and form in Dávid UTCAI's paintings is tied to material reality only through musical associations. Kata JÁNOSI's veils floating in dark space are also phenomena that move on the border between the figurative and the abstract, alluding to the traditional art history topic of drapery as well as to mourning and the spiritual gesture of covering and uncovering. Andrea Katalin GULYÁS, on the contrary, achieves a surreal effect using concrete material elements, organizing them in a bizarre composition.

A remarkable number of the prize-winning artists work with mythological themes. This is not done out of some kind of escapism, rather the topics are re-interpreted on the horizon of the present. A typical example of this conduct is the sculpture of Tamás DRABIK, whose Gorgon shield and warrior's head is difficult to remove from the context of the ongoing war in our neighborhood. Endre KECSÓ's stirring, mythological scenes appear to be narratives on the surface, but are really all art allegories, with cubist and palette-headed deities. The subject of Katalin Verebics's paintings is the encounter between the ancient, the museum artefact and the present viewer. The modern host somehow tries to contact, touch or be clothed in the sacred aura of the statues of the Egyptian gods.

The heritage of classical painting permeates the work of Patrícia JAGICZA in a contradictory manner. At the center of her installation are peeled basketballs, skinned and gutted in a nod to traditional academic studies of anatomy, on the one hand, and a presentation, an exposure of the spurious frame behind the perfect spherical shape, on the other. The flaying process is captured in various stages of deconstruction in meticulously detailed realist paintings. With neutral, indifferent description, the images focus on the destroyed sphere, with disregard for the detailed realism of the representation.

Franciska SZABÓ also deals with the recycling of the painterly heritage of the past. The starting point of her works is reproduction, or more accurately, the image of slides projected during art history classes. This is a medium that has been suppressed by the proliferation of the digital image and, in this form, is already a relic of educational history. The painting, presented in the form of an installation, draws attention to the dissonance between the original work and the reproduction, to the modification and distortion of the aura of the original work as a result of the transfers.

Emese RÉVÉSZ
art historian

BÁNYAY Anna

Az *Egy délután emlékére* c. alkotás az – olykor ünnepet jelentő – hétköznapiak mulandóságát ragadja meg. Egyben reflexió a grafika sajátos műfajára, ami időtálló síkra helyezi a pillanatot, fontossá a feleslegest. A rézkarcba rögzített hétköznapi tárgyak látszólag véletlenszerűen kerülnek egymás mellé. A pillanatot dokumentáló szerepük mellett azonban, valójában minden motívum mély, személyes jelentést, teljes gondolat- vagy emléksorokat hordoz.

A kisméretű rézkarcok olyan keretekben kaptak helyet, amelyekben általában a „családi emlékezet” dokumentál. Az összehasonlító jellegű gesztus itt is megismétlődik: a képek keretek a művész nagyszülei és édesapja hagyatékából származnak.

A kulturális emlékezet a társadalom számára fontos eseményeknek állít mementókat. A tárgyegyüttes arra tesz kísérletet, hogyan válik egy egzisztenciális szinten fontos, személyes emlék a közösség számára is láthatóvá és értelmezhetővé.

The work entitled Memories of an Afternoon captures the transient nature of everyday life, which sometimes signifies a celebration. It is also a reflection of the specific genre of graphic art which places the momentary on a timeless plane and lends importance to that which is unnecessary. The etched everyday objects may appear to be placed haphazardly next to each other. However, in addition to their role documenting the moment, every motif contains personal meaning and complete lines of thought or memory.

The miniature etchings have been placed in frames generally suited for documenting “family memories”. The gesture signaling comparison is repeated here, too: the frames were inherited from the artist’s grandparents and father.

Cultural memory establishes mementos for events important to society. The collection of objects attempts to examine the transformation of a personal memory, important on the existential level, when placed in public view for interpretation.

EGY DÉLUTÁN EMLÉKÉRE (RÉSZLET) / MEMORIES OF AN AFTERNOON (DETAIL)

rézkarc / etching

2015

BARÁTH FÁBIÁN

A két munka egy hagyományos festészeti műfaj, a tájkép kortárs szobrászi feldolgozásának lehetőségeit keresi. A táj mint a mimetikus ábrázolásmód alapvető motívuma paradox módon végtelen formai lehetőséget teremt a szobrászi megfogalmazásban, és akár a legletisztultabb absztrakcióig való eljutást eredményezi. Eközben a felülnézeti perspektíva a néző számára a madártávlat hatását kelti, és a hajló formákban egy kanyon vagy egy hegyoldalban csordogáló patak látványát idézi fel.

A plasztikák a külső természet és a belső táj kiaknázzhatatlan jelenségét és tartalmi gazdagságát kutatják a fizikális és mentális mélység megélésétől a magasba emelkedés szabadságáig. A formák egyszerre utalnak a lírai szépségű anyaföld és a Föld pusztulás utáni állapotára.

Mindkét alkotás hagyományos technikával, agyagból és viaszból készült, és maga a művész végzi az öntést is, a több ezer éves viaszveszejtési eljárással.

The two works seek the ways in which a traditional genre of painting, the landscape, can be processed with contemporary sculpture. The landscape, as the fundamental motif of mimetic representation, paradoxically creates limitless possibilities for taking shape in the expression of sculpture, even resulting in the most refined abstraction. Meanwhile, the overhead perspective creates the effect of a bird's eye view in the viewer, and the curved forms suggest the appearance of a canyon or a stream trickling down a mountainside.

The sculptures explore the unexploited phenomenon and contentual richness of external nature and internal landscape, from the experience of physical and mental depth to the freedom of elevation to the heights. The forms refer at once to the lyrically beautiful Mother Earth and to the world's post-apocalyptic state.

Both works were created using conventional techniques, prepared from clay and wax, with the artist himself doing the casting, using a process that is thousands of years old.

TÁJKÉP FOLYÓVAL / LANDSCAPE WITH RIVER

bronz, acél / bronze, steel

2014

CIFRA Anett

Az első látásra egyszerű ready-made-ként megjelenő munka valójában egy hagyományos sokszorosító grafikai eljárással, litográfiával készített hiperrealista objekt. Az alkotás olyan kérdéseket fogalmaz meg, hogy hol lehet ma tere egy tradicionális technikájú grafikának. Hogyan lehet aktuális, hogyan hagyhatja el a falat, a makulátlan papírt, keretezettségét, sorszámozott létét? A napraforgó mag – mint legegyszerűbb emberi táplálék – az emberi elégedettség legkisebb közös nevezőjeként is értelmezhető – mondja Ai Weiwei. Az egy és a sok, az egyén és a tömeg, az én és a társadalom közötti összetett kapcsolat szimbóluma, Cifra Anett feldolgozásában a művész mint magvető szerepének allegóriája is. Az üres héjak a közösség és a művész viszonyának mulandó nyomai maradnak.

Az *Recovery* c. munka a karantén alatt készült, és az akkor kényszerűen önmagunkkal töltött időre, ennek mélységeire, lehetőségeire és nehézségeire reflektál. A formavágot papír a gyógyszeres dobozok sablonját idézi, amiben elrejtve jelenik meg a teljes alakos önarckép: a személyes, belső tér.

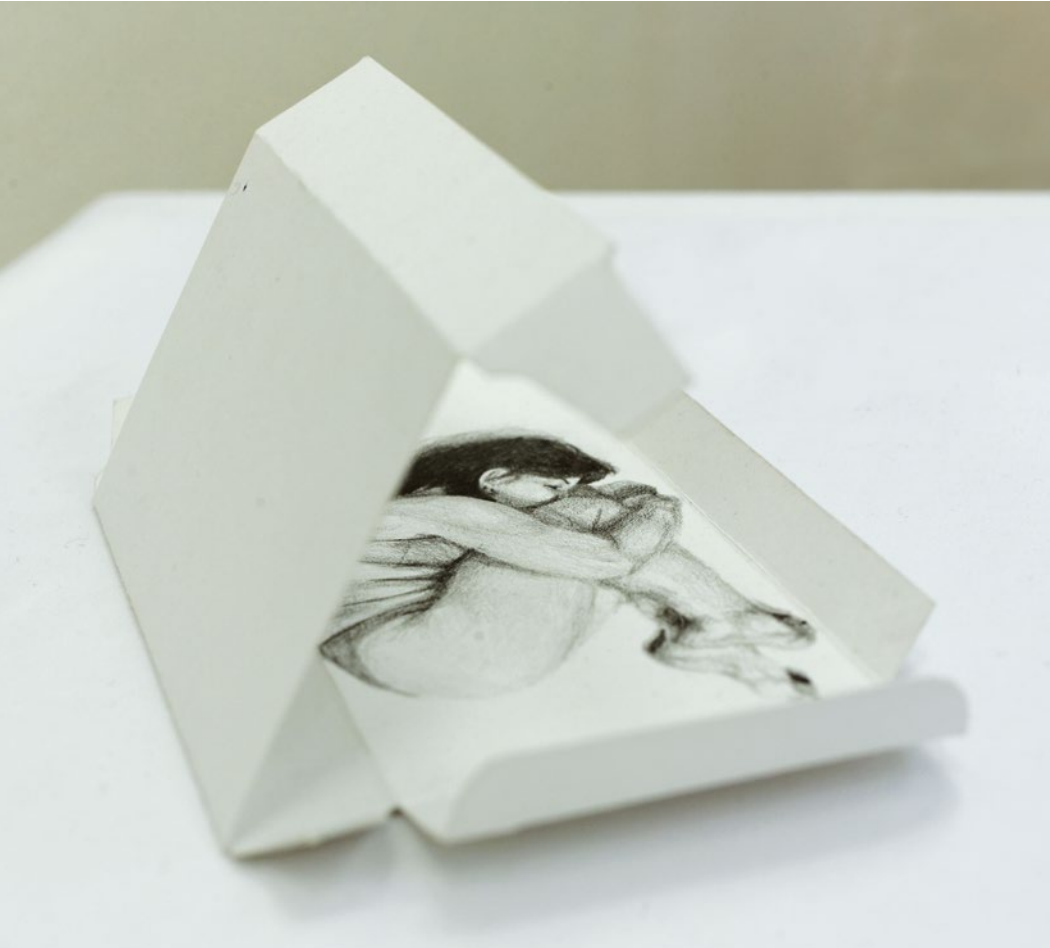
At first glance, the work would appear to be a simple readymade piece of art, but it is actually a hyperrealist object created using a conventional process of graphic reproduction: lithography. The work poses questions such as where is there place today for graphic art that uses traditional techniques. How can it be contemporary, how can it be removed from the wall, the immaculate paper, its framed, numbered existence? The sunflower seed – as the simplest form of human nourishment – can also be understood as the lowest common denominator of human satisfaction, said Ai Weiwei. The symbol of the complex relationship between the one and the many, the individual and the masses, the self and society, in Anett Cifra's rendering, it also an allegory of the role of artists as sowers. The hulls remain as ephemeral traces of the relationship between the community and the artist.

The work entitled Recovery was created during quarantine and reflects on that time we were forced to spend by ourselves, its depths, opportunities and difficulties. The paper, cut to form, recalls the shape of boxes of medicine, inside of which is concealed a full-body self-portrait: the personal, interior space.

RECOVERY

doboz objekt, ceruzarajz / object, pencil drawing

2015

CSERVENKA Edit

A festményeket erőteljes színek, húszínű emberi figurákká formálódó vagy biomorf szürreális alakzatok jellemzik. A bonyolult és dinamikus jelenetek – melyekben egyszerre lírai és mégis nyers szemlélet érvényesül – a barokk bacchanáliák és érzéki csendéletek kortárs ötvözetei.

A munkákból árad a festői folyamatban való elmerülés különleges élménye, a felszabaduló energiák áramlása, a kitáguló idő megélése. Az a legbensőbb alkotói állapot, amely során a művészi szubjektum legszemélyesebb pillanatában képes megnyilatkozni.

A figurális és absztrakció határán egyensúlyozó kompozíciókban, bár nem szerepelnek sem valós emberi testek, sem felismerhető arcok, a befogadás során a kép mégis folyamatosan a konkrét és beazonosítható, illetve a sejtelmes és a többértelmezhetőség libikóka állapotában tartja a nézőt.

The paintings are characterized by rich colors, flesh-colored human figures or biomorphic surreal shapes. The complex and dynamic scenes – in which an approach that is both lyrical and raw prevails – can be interpreted as a contemporary melding of baroque bacchanalia and sensual still lifes.

From the works emanate the extraordinary experience of immersion in the process of painting, the flow of released energy, the experience of expanding time. That is the innermost creative state, in the course of which the artistic subject is able to form expression in the most personal moment.

In the compositions that balance on the border between figurativeness and abstraction, the image keeps the viewer in constant undulation between the concrete and identifiable, and the mysterious and equivocal.

A SZERELEM SZERETI SZERETNI A SZERELMET 4. / LOVE LOVES TO LOVE LOVE 4.

akril, vászon / acrylic, canvas

2023

CSORBA-SIMON István

A fotósorozat és az installáció középpontjában személyes emberi emlékeket hordozó, egyéni történettel rendelkező növények állnak, melyekkel Csorba-Simon István mint művészeti alapanyaggal tevékenykedik. A növények lehulló leveleit nedves zsebkendőben újraéleszti, külön gyökerezteteti, majd elülteti és táplálja. Körjük kítámasztó szerkezetet épít, hogy fejlődésüket támogassa. A folyamat fázisait csendéletszerű beállításokba rendezve, időtlenné váló fekete-fehér fotókban rögzíti vagy negatív árnyképet létrehozva fényérzékeny papírra vetíti.

Az installációban szereplő hagyományos kézrajzok vagy fotóalapú munkák egy jelentésrétegekkel rendelkező folyamat részei. Az alkotás folyamatán van a hangsúly, amely mint metafora magát az életfolyamatot képezi le. Az anyaggal, ez esetben az élő növényvel, a természettel való személyes kapcsolat fontosságára kerül a fókusz. A növények átalakulási folyamatai az emberi egzisztenciával állnak párhuzamban.

At the center of the series of photographs and the installation are plants that bear personal human memories and individual stories, and with which István Csorba-Simon works as an artistic material. The falling leaves of the plants are revived in a damp tissue, allowed to root separately, then re-planted and nourished. A support structure is established around them to foster their development. The phases of the process are recorded in still life-like settings, recorded in timeless black and white photos or a negative silhouette projected onto light-sensitive paper.

The traditional drawings or photo-based work in the installation are part of a process with layers of meaning. The emphasis is on the process of creation, which, as a metaphor, depicts the process of life itself. The importance of a personal relationship with the material, in this case the living plant, with nature, becomes the focus. The transformational processes of plants are parallel with human existence.

SZAPORA DOBBANÁSOK SORA (RÉSZLET) / A FEW CIRCULATING FIBERS (DETAIL)

installáció, vegyes technika / installation, mixed media

2021—2023

DRABIK Tamás

Drabik Tamás ókori mitológiai témákat ültet át mai köntösbe az antik klasszikus szépség formai jellemzőinek teljes ignorálásával. Munkáit az emberi ormótlanság és barbarizmus kifejezése mellett kritikus irónia hatja át. Sisakos feje és pajzsa – bár egy antik római katona és egy gorgófej témáját dolgozza fel – szomorú aktualitással rendelkezik.

Az alkotói folyamat is ókorian maskulin: ipari jellegű, nehéz fizikai munkával járó tevékenység, ahol az alkotó hegesztéssel, domborítással, hővel kovácsolva hozza létre szobrait, és műhelyében sarokcsiszoló, fúrógépet, köszörűt, maró- és kézi-szerszámokat használ.

Szándékolt antiesztétikával komponált expresszív alakjai, konkrét figurális megjelenésükön és jelentésükön túl, érzetek, emlékképek, saját lelkiállapotok kifejeződései, amelyek önarcképi utalások is egyben.

Tamás Drabik transposes ancient mythological themes into contemporary dress, completely ignoring the formal characteristics of classical beauty. In addition to expressing the unwieldy, barbaric nature of humanity, his works are imbued with critical irony. The helmeted head and shield – although a rendering of the theme of an ancient Roman soldier and a Gorgon's head – have a sad topicality.

The creative process is also anciently masculine: an industrial-like activity that involves heavy physical labor in which the artist shapes a sculpture by welding, embossing and forging, using angle grinders, drills, milling and hand tools in the workshop.

Beyond their concrete figural appearance and meaning, the expressive forms composed with a purposeful anti-aesthetic are expressions of feelings, memories and states of mind are references as self-portraits.

PAJZS / SHIELD

hegesztett acél / welded steel

2023

GERGELY Réka

Gergely Réka alkotásai a japán esztétika által áthatott meditációs objektumok. A hagyományos szobrászat és az installáció műfajának finom határán mozogva a különböző anyagminőségek közötti kölcsönhatásokkal operálnak. Korábbi munkáit, mint pl. az *Ararat*, hagyományosan kemény és nehezen megmunkálható szobrászati anyagok, a bronz és a vas használata jellemzi. E szilárd halmazállapotot azonban szakrális jelentésrtegeket hordozó, hamu hatását keltő, por állagú anyagminőségekkel párosítja.

A textil vagy fonal mint új kísérleti anyag az elmúlt pár év hozadéka. Az *Árnyékok dicsérete* c. munkán a rézhuzalok, illetve a fonalak sűrűsödő-ritkuló ritmusa és struktúrája szelíd transzparenciát hoz létre. Alkotásai csend-teremtő erőttel rendelkeznek: olyan személyes rítusok tereit hozzák létre, amelyek a bensőséges kontempláció helyévé válhatnak.

Réka Gergely's works are objects of meditation influenced by Japanese aesthetics. Moving on the fine line between the genres of traditional sculpture and installation, they operate between the interactions of various material qualities. Her earlier works, such as Ararat, are characterized by the use of bronze and iron, traditionally hard and difficult to shape sculptural materials. However, she pairs this solid state with material qualities that have a powdery texture, suggesting ash, and conveying layers of sacred meaning.

In recent years, she has used textile or yarn as a new experimental material. In the work entitled In Praise of Shadows, the thickening-thinning rhythm and structure of the copper wires and yarn creates a gentle transparency. Her works are equipped with a silence-generating force field: they establish spaces for personal rites that can be transformed into a place for intimate contemplation.

ÁRNYÉKOK DICSEÉRETE / IN PRAISE OF SHADOWS

acél, vörösréz, pamutfonal / steel, copper, cotton yarn

2023

GULYÁS Andrea Katalin

Gulyás Andrea Katalin a személyes életteréből érkező impulzusokat dolgozza fel munkáiban, alkotásai ugyanakkor a jelen társadalmának mindennapjaira is reflektálnak.

Hétköznapi tárgyai ikonikus elemekké, absztrakt gondolattá válnak üres tereiben, és olyanformán találkoznak egymással, ami a szokatlanság és a kizökkentés eszközével új kontextust teremtve jelenít meg egy-egy fogalomkört vagy problémát.

A *Megszorító intézkedések* című sorozat egy, az elmúlt években mindenki életében jelenlévő helyzetet és az annak következtében jelentkező nehézségek sorát dolgozza fel. A koronavírus-járvány kapcsán átélt élethelyzeteket, magával a betegséggel való megküzdést és annak hosszútávú, az életminőségre gyakorolt hatását vizsgálja, valamint reflektál a globálisan jelenlévő közhangulatra, a magányra, az elszigeteltségre, és a gazdaságot érintő megpróbáltatásokra.

Andrea Katalin Gulyás processes the impulses from her personal life space, while her works also reflect on the everyday life of contemporary society.

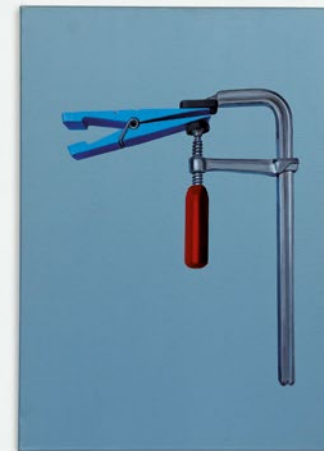
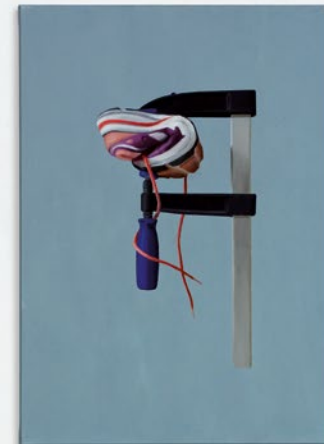
Her everyday objects become iconic elements, abstract thoughts in her empty spaces, and they converge in such a way that creates a new context by means of the devices of irregularity and displacement, presenting one or another concept or issue.

The series Austerity Measures deals with the situation that has been present in the lives of everybody in recent years and processes the resulting series of difficulties. It examines life situations experienced during the coronavirus pandemic, the struggle against the sickness itself and the long-term effect on the quality of life, as well as reflecting on the global public mood, loneliness, isolation and trials affecting the economy.

MEGSZORÍTÓ INTÉZKEDÉSEK I—IV / AUSTERITY MEASURES I—IV

olaj, vászon / oil, canvas

2021

JAGICZA Patrícia

Az *Old skin* sorozat alkotásai festmények, amelyek egy 15. századi flamand korareneszánsz festő brutális aprólékosságával készültek: minden festékpötty, az összes apró reflex az anyagszerűséget, a matéria látványosságát szolgálja és a mesterségbeli tudásról beszél.

Eközben a munkák kiindulópontja egy ready-made, a kosárlabda volt. Egy bagatell tárgyat emelt ki a művész a mindennapi környezetéből és megfosztva azt eredeti funkciójától a művészet szintjére emelte.

Az egyszerű művészi gesztus mögött egy folyamat áll, ami a vedlés tematikáját dolgozza fel. A kosárlabda felboncolása, meghámozása, megnyúzása, majd különböző variációkba rendezése és elemzése során a rücskös felszínű gumilabda rétegei leválnak, levedlenek a hordozóról, új formákká, entitásokká alakulnak a vásznon. Felismerhetlenségig darabolt kosárlabdákat látunk, ahol a teljességet, egységet jelentő gömb forma szeletekre bomlik.

The works of the Old Skin series are paintings made with the brutal detail of a 15th century Flemish early renaissance painter: every drop of paint, every tiny reflex serves materiality, the spectacle of the material, and addresses the knowledge of the craft.

Meanwhile, the starting point of the works was a readymade, the basketball. The artist took a trivial object out of its everyday environment and, stripping it of its original function, elevated it to the level of art.

Behind the simple artistic gesture stands a process that elaborates on the topic of shedding. During the dissection, peeling and skinning of the basketball, followed by the organization into various formations and analysis, the layers of the rubber ball with the rough surface detach, peel away and transform into new forms and entities on the canvas. We see basketballs chopped up beyond recognition, in which the spherical shape, representing wholeness and unity, is broken down into slices.

VÁZ ÉS BŐR / FRAME AND SKIN

installáció / installation

2022

JÁNOSI Kata

A *Void* című sorozat témája az üresség, az üres tér kérdésköre - illetve az, hogy az üres tér mit is jelent valójában a képzőművészetben. Hogyan lehet jól használni úgy, hogy a hiány jelentéssel bírjon? Hogyan kapcsolható össze vizuálisan és tartalmilag az absztrakt festészet egy konvencionális műfajjal, a tájfestészettel? A sorozat arra tesz kísérletet, hogy a valós látvány formáit ne redukálja, egyszerűsítse a festő, hanem újra és újra eltakarva és lefedve azokat, a „semmi” megjelenítése felé haladjon.

Az alkotói folyamat személyes élményekkel kezdődik, minden képnek személyes vonatkozása, egyedi története, valós helyszín-megélése van. A kép tájelemekből indul ki, sok esetben vastagon felvitt gesztusokkal festett, amire aztán ragasztott anyagdarabok kerülnek, amelyek elfedik az alattuk lévő eredeti, színesebb világot. A természeti elemek konkrétsága eltűnik, helyettük a fény, a szín, az atmoszféra, az érzetek és a rejtély válik láthatóvá.

The theme of the series entitled The Void is emptiness, the matter of empty space - and what empty space really means in the fine arts. How can it be used well, in a manner that lends meaning to absence? How can an abstract painting be connected visually and in terms of content with a conventional genre, such as a landscape painting? The series attempts not to reduce or simplify the forms of the real scene, but instead to cover them again and again, advancing them in the direction of “nothing”.

The creative process starts with personal experiences, each image drawing on a personal aspect, a unique story or a real location or experience. The image begins with landscape elements, often painted with thickly applied gestures, on which pieces of material are glued, covering the original, more colorful world underneath. The concreteness of the natural elements disappears, instead light, color, atmosphere, sensations and the mysterious become visible.

SUB (VOID SOROZAT) / SUB (VOID SERIES)

akril, vászon / acrylic, canvas

2022

TOPOSZ / *TOPOS*

olaj, vászon / *oil, canvas*

2022

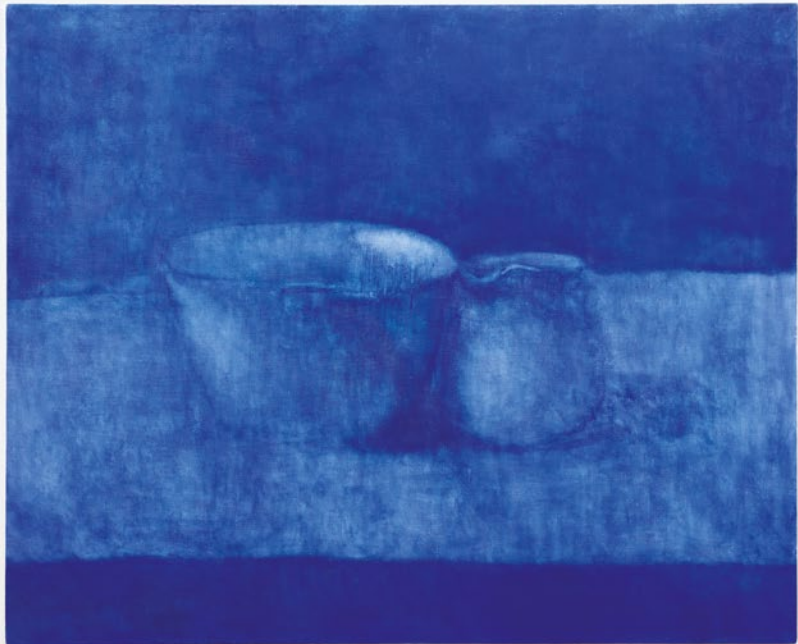
KECSŐ Endre

Alacsony horizont előtt, intenzív színekben, a görög domborművekhez hasonló maskulin formájú, robusztus figurák idézik meg a Szabin nők vagy Európa elrablásának jelenetét. A mitikus alakok karjában felmutatva a nőalak mint Vénusz vagy Olimpia fekszik és tekint ki a képből. A művészettörténetben újra és újra feldolgozott toposz, a női akt az örök érvényű esztétikai igazság és az európai művészet allegóriájaként is interpretálható.

Kecső Endre a klasszikus festészet és szobrászat antik mitológikus témáit helyezi új megvilágításba monumentális méretű és erejű vásznain. A mítoszok világát mint az öröklét és a mulandó között hidat vizsgálja, amelyben alapkérdésekre vonatkozó válaszokat kutat. Ebben a ma témáitól és jelenségeitől való elfordulásban a maradandó értékek utáni vágy nyilvánul meg. A mítosz számára nem múltba nézés, hanem ösztönzés a jelen megélésére és a jövő keresésére.

Against the backdrop of a low horizon, in intense colors, robust figures with masculine forms, similar to Greek reliefs, evoke the scenes of the abduction of the Sabine women or Europa. Depicted in the arms of the mythical figures, the female figure reclines and looks out of the picture like Venus or Olympia. A topos that has been reworked time and time again in the history of art, the female nude may also be interpreted as an allegory of eternal aesthetic truth and European art.

Endre Kecső puts the ancient mythological themes of classical painting and sculpture in a new light on his canvasses of monumental scale and strength. He examines the world of myths as a bridge between the eternal and the ephemeral and seeks answers to fundamental questions. In this turn away from contemporary themes and phenomena is manifested a desire for enduring value. The myth is not about looking to the past, but an incentive to live in the present and seek the future.

KIRÁLY György

Király György festménye a reneszánsz és a barokk korából származó archaikus olajfesték technikával készült. Lazúros festésmód jellemzi, amely során számos, erősen hígított festékréteget visz fel az alkotó a vászon felületére. A rétegek így áttetszőek maradnak, és látható lesz az alattuk lévő felület is. A sok réteg együttese remegő, párás hatást teremt, amelyben feloldódnak a kontúrok, amely által a motívumok egy imaginárius térből, egy másik világból érkező üzenetté állnak össze.

A képeken ismétlődő egyetlen nagy motívumcsoport látszólag egyszerű látványt nyújt, amely egy bögréből és egy kis tálból áll. Sejtelmes, lebegő, gyengéd plasztikájú tárgyak egy asztalon, statikus mozdulatlanságban. A képek fő témája mégsem a két tárgy, hanem egy általuk megidézett érzés vagy belső állapot, egy emlékfoszlány, egy illat. De főleg a szüntelen kommunikációs boom és zaj ellenpontja, a hiány és a csend. Morandi csöndje, Rothko csöndje, vagy Valaki csöndje.

György Király's paintings are made using archaic oil paint techniques from the Renaissance and Baroque eras. It is characterized by a method of glazing in the course of which many highly diluted layers of paint are applied to the surface of the canvas. Thus the layers remain transparent and the surface underneath is visible. The many layers together create a tremor, damp effect in which the contours dissolve, assembling motifs into a message from an imaginary space, another world.

The only large group of motifs that is repeated in the images is an apparently simple scene consisting of a mug and a small bowl. Strange, floating, delicate plastic objects on a table, in static immobility. The main subject of the images is not the two objects, but a feeling or an internal state they evoke, a remnant memory, a fragrance. But mostly a counterpoint to the incessant noise and buzz of communication, absence and silence. The silence of Morandi, the silence of Rothko, or the silence of Someone.

VALAKI CSENDJE / SOMEONE'S SILENCE

olaj, lenvászon / oil, linens

2022

NAGY Sára

Képeiben egy régi, klasszikus műfaj, az önarckép változik át 21. századi kíméletlen önvizsgálattá. Az önportré szokásos, objektív ábrázolásmódjával szemben, és különösen a női arc hagyományosan szép és harmonikus reprezentálásával ellenétében ezek a nő-képek a csúnyát és az elrettentőt képviselik. A brutális arcok, a görcsbe rándult, kicsavarodott, torz és groteszk formák ellentmondásosan beszélnek a ma emberi, női szerepeiről. Az alakokban Schiele és Freud felszabadult és mégis szenvedő embere néz szembe önmagával. Értetlenül, feldúlt állapotban és szemrehányó lelkülettel küzd a helytállás képtelenségével, az öregedéssel, a szépség elmúlásával járó funkcióvesztéssel, a siker hajszolásának kiégésével.

Egyaránt rendkívüli kifejezőerő jellemzi a festményt és az egyedi kézrajzot is. Széles, erőteljes, indulatból fakadó ecsetvonások és vonalak, erős színek, és a zavarba ejtő, szuggesztív tekintetek teszik kikerülhetlenné műveivel szemben az érzelmi azonosulást vagy épp a teljes elutasítást.

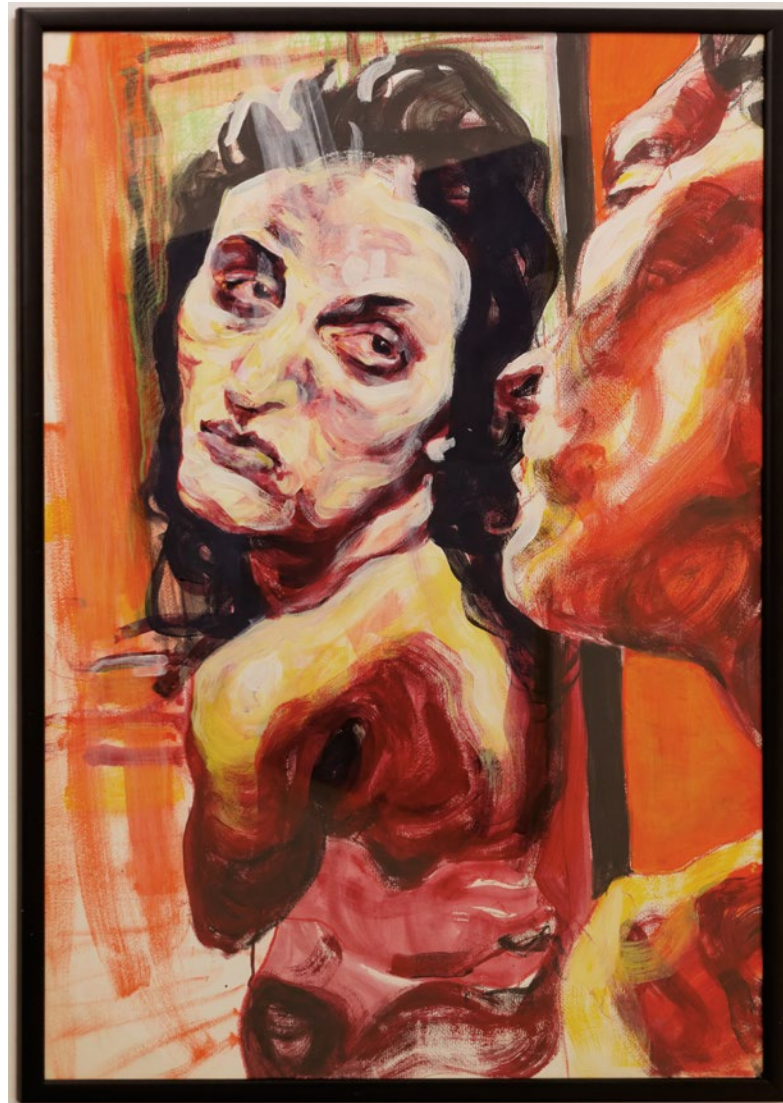
In her pictures, an old, classic genre, the self-portrait, transforms into a fierce self-examination. In contrast to the conventional, objective matter of representation of the self-portrait, and especially to the traditionally pretty and harmonious representation of the female face, these images of women show the ugly and the repulsive. The brutal faces, the convulsed, twisted, distorted and grotesque forms speak about contemporary human and female roles in a contradictory manner. In the forms is a self-confrontation of the liberated, but still suffering, human of Schiele and Freud. In an uncomprehending, perturbed state, and with a reproachful spirit, she struggles with the inability to find her place, with age, the loss of function that comes with the passing of beauty, and the exhaustion of the drive for success.

An extraordinary power of expression characterizes both the painting and the unique drawing. Broad, powerful brushstrokes and lines, springing from passion, strong colors and suggestive looks that perplex, make emotional identification with her works, or complete rejection of them, unavoidable.

VISSZATEKINTŐ / LOOKING BACK

akril, papír / acrylic, paper

2014

ÖRY Annamária

Öry Annamária festészetét a 19. századi romantika szellemisége hatja át. Stílusa festői, lírikus és szemlélődésre készítő, mégis konkrét, kritikus és aktuálisan mai. Motívumait is a romantika tájkép műfajából meríti, képein hatalmas magányos fák jelennek meg, melyek nemcsak bölcs és csendes szemtanúi az ember világának, hanem a jelen problémáira is utalnak.

Fái – mint élő óriások – önálló, filozofikus hatalommal bíró entitásként magasodnak, messzire nyúló múlttal és beláthatatlan jövővel. Függetlenek és bárminek ellenálló erőt képviselnek. Egyben az élet, a földi lét táplálói, hatalmas éltető lények, melyek a legkülönbözőbb kultúrák mitológiáiban betöltött szerepükhöz hasonlóan itt is az élet feletti hatalom szimbólumaként jelennek meg. Az időnek kiszolgáltatott emberi létezéssel szemben a végtelen idő vágyát képviselik.

A ciprusok csendre, meditációra és a természettel szembeni önkritikára készítik a befogadót.

Annamária Öry's painting is imbued with the spirit of 19th century romanticism. Her style is painterly, lyrical and contemplative, but also concrete, critical and contemporary. She draws her motifs from the romantic landscape genre. Huge, lonely trees appear in her images, not just wide and silent witnesses of the human world, but also a reference to the problems of the present.

Her trees – like living giants – stand tall as independent entities wielding philosophical power, with a far-reaching past and an unforeseeable future. They represent a force that is independent and resists all. At the same time, they are the nurturers of life, of earthly existence, giant life-giving beings that appear here as a symbol of power over life, as in their role in the mythologies of the most diverse range of cultures. They represent the desire for infinite time in contrast to temporally vulnerable human existence.

The cypresses move the viewer to silence, mediation and self-evaluation in the face of nature.

CIPRUS I. / CYPRESS I.

olaj, vászon / oil, canvas

2022

PETHŐ Anikó

Az *Üzenet* c. festményben a tárgy és környezete egyetlen felületté válik, egy benyomássá. Összegzés, trompe l'oeil, ahol egységben érzékeljük a tárgyat és annak környezetét. A gépies tömeg-minta sík felületén egy térbeliséggel rendelkező apró tárgy, egy postit jelenik meg. Rajta egyedi, emberi kéz rajzolta szíves motívum és egyetlen szó. Éppoly fontos, mint amennyire jelentéktelen.

Az *Exit* c. munkán két ellentétes világ ütközik a felületen: jelen és múlt, valóság és vágy, egzisztenciális lét és intellektuális szabadság. A menekülő útvonal mégis az ismeretlenbe vezet. A kompozíció felső részén középkori katedrálisok gótikus mérművei sorakoznak idilli reneszánsz felhőkkel, miközben a centrumban a pop-art felnagyított bagatell tárgya, egy felülnézetből ábrázolt felmosóvödör látszik zuhanyfejvel, a ma hétköznapiaságának csillogóan festői krómacél felületeivel.

In the painting entitled Message, the object and its environment become a single surface, a single impression. In short, trompe l'oeil, in which the object and its surroundings are perceived as one. On the flat surface of the repeated pattern, as if made by a machine, there appears a small object with spatiality, a post-it note. It bears a unique, hand-drawn heart motif and a single word. Just as important as it is insignificant.

In the work entitled Exit, two opposite worlds collide on the surface. In the upper half of the composition, the Gothic monuments of cathedrals are lined up, while in the center there is an enlarged pop art representation of a trifling object, a mop bucket and shower head, with a now mundane shiny chrome surface, from an overhead perspective.

EXIT / EXIT

olaj, vászon / oil, canvas

2023

SINKA Péter

Sinka Péter grafikai sorozatait folyamatos áramlás és lendület jellemzi, állandó formából formába bomló és alakuló metamorfózis. A képek sokszor utalnak a fizika és metafizika határán álló jelenségekre, és megfoghatatlan létezők, mint például a fény vagy a hang mozgásának vizuális megjeleníthetőségével foglalkoznak. A természet elvont és organikus ábrázolásának lehetőségeit párosítják: az élő és az élettelen, az anyag és a szellem, a koncepciózus és az ösztönös folytonos egymásba fordítását keresik.

A művészi grafika hosszú, lassú alkotói folyamatában születnek aprólékosan mives munkái, már létrehozásuk is meditációs tevékenység. A médium alkalmazása művészi gesztus, szimbolikus választás is egyben: a tradicionális sokszorosító grafika mint autonóm művészi kifejező eszköz a műfaj kortárs legitimitációját támasztja alá.

Péter Sinka's graphic series are characterized by continuous flow and momentum, a metamorphosis of forms breaking down and transforming into other forms. The images often refer to phenomena that are on the border between the physical and metaphysical, and deal with the visual representation of intangible entities, such as the movement of light or sound. They combine the possibilities of the abstract and organic representation of nature: they seek the continuous translation into each other of the living and the inanimate, the material and the spiritual, the conceptual and the instinctive.

In the long, slow creative process of artistic graphics, his meticulously refined works are born, their creation itself a mediative activity. The use of the medium is at once an artistic gesture and a symbolic choice: traditional reproductive graphics, as a tool of autonomous artistic expression, support the contemporary legitimacy of the genre.

PRIZMA III. / PRISM III.

linómetszet / linocut

2022

SZABÓ Franciska

Szabó Franciska, a Kisképző tanáraként éveken keresztül tanított művészettörténetet. *Diák a művészettörténetből* című sorozata a kortárs művészet jól ismert, innovációra törekvő szemléletével ellentétben a „művészettörténeti előkép” kérdéskörével foglalkozik. A kortárs festő és a művészettörténeti hagyomány viszonyát teszi vizsgálatá tárgyává.

A képek forrását azonban nem egyszerűen régi híres festmények jelentik. Kiindulópontjuk mint talált tárgyak, a Kisképző egykori művészettörténeti személtető anyagai, az oktatásból kivont diafilmek voltak. A néhány centiméteres, technikai elavultságuk miatt képhulladékká vált diák a nagyítás művészi gesztusa során közel öt négyzetméteres pannókban kelnek életre. Színviláguk, részleteik, opálos hatásuk a képek kifakult, megsárgult, sérült sajátosságait hordozzák. Szétdaraboltságuk a művészettörténet megismerési folyamatának esetlegességére, a reprodukció-hatás problematikájára is utal.

Franciska Szabó has taught art history for years as a teacher at the Kisképző Secondary School of Visual Arts. In contrast to the well-known innovative approach of contemporary art, her series Slides for Learning Art History deals with the issue of “art history reproduction”. She examines the relation between the contemporary painter and the heritage of the history of art.

However, the source of the images are not simply old famous paintings. Their starting point was found objects, descriptive art history materials earlier used at the Kisképző school, or old filmstrips no longer used in instruction. The slides, a few centimeters wide, now junk because of their technical obsolescence, come to life in panels close to five square meters in size after the artistic gesture of enlargement. Their colors, details and opalescent effect bear the characteristics of the faded, yellowed, damaged slides. Their fragmented nature is also a reference to the contingency of the process of learning art history and the problematic effect of reproduction.

DIÁK A MŰVÉSZETTÖRTÉNETBŐL: CARAVAGGIO NO. 1—4 / SLIDES FOR LEARNING ART HISTORY: CARAVAGGIO NO. 1—4

olaj, vászon, akril spray / oil, canvas, acrylic spray

2023

TÓTH Angelika

Tóth Angelika a nagyméretű freskófestészet tradícióját emeli át a kortárs szférába. Képe egy hatalmas barokk festmény és egy Jackson Pollock kép hibrid parafrázisaként hat. A ászonfestészetben különösen monumentálisnak számító képein úgy festi meg a mai hétköznapok eseményeit, mintha az élet minden napja a festészet virágkorát ünnepnél. Mintha soha senki nem mondta volna ki a festészet halálát, elavultságát, túlhaldottságát. Egyszerű természeti környezetbe helyezi figuráit és a zsánerszerű jeleneteket intenzív színekkel, hatalmas, szabadon kezelt ecsetvonásokkal, őrült dinamizmussal hordja fel a vászonra. Ez a motívumhalmozás és az érzéki látványelemekben való tobzódás olyan eruptív, semmivel sem törődő, ösztönös erővel valósul meg, hogy eltörölni látszik a festészet kortárs relevanciájának dilemmáját.

Angelika Tóth brings the tradition of large-scale fresco painting into the contemporary sphere. Her images have the effect of a hybrid paraphrasing of a giant baroque painting and a Jackson Pollock image. In her paintings, which can be considered especially monumental in terms of canvas painting, she paints the events of everyday life as if every day of life was a celebration of the golden age of painting. As if nobody had declared the death, obsolescence or antiquated nature of painting. She places her figures in a simple natural environment and applies genre-like scenes to the canvas, with intense colors, giant, free brushstrokes, and a crazy dynamism. This accumulation of motifs and buildup of sensual visual elements is realized with such eruptive, devil-may-care, instinctive force that it appears to erase the dilemma of painting's contemporary relevancy.

SZABAD LEVEGŐ I. / FREE AIR I.

olaj, vászon / oil, canvas

2022

UTCAI Dávid

A *Jazz* és a *Polaroid* képek egy nagyobb képciklus, a *Kozmikus üzenetek* sorozat darabjai. A két munka a geometrikus és az organikus elemek viszonyát vizsgálja a függőleges szabályos elemek, valamint a teljesen szabad, a megfelelési kénysertől menekülni próbáló, felszabadult gesztushalmaz ütköztetésével. A *Polaroid* esetében a sávozás a hetvenes és nyolcvanas évek ikonikus fényképezőgépének, a Polaroidnak a logójára épül, a gesztusok pedig az ehhez kapcsolódó absztrakt asszociációk. A tengerpart-szerű és egyben kozmikus, de mindenképp játékos villanások az elmúlás, a lebomlás és a köddé válás kifejezői – ahogy a fotók megsárgulnak, elvesznek, megsemmisülnek az vek alatt az emlékeinkkel együtt.

A *Jazz* esetében a mértani egység a napellenzők vásznaiból indult ki és erre került rá a gesztusmassza, amely egy tenger melléki városban való céltalan csavargás könnyedségére, tétnélküliségére utal. A szabályos, cikkcakkos, tekeredő vonalak a dinamikusságot hangsúlyozzák, amely ritmus felszabadult, spontán, mint egy Miles Davis improvizáció.

The Jazz and Polaroid images are pieces of a larger cycle of images, the Cosmic Messages series. The two works examine the relationship between geometric and organic elements by juxtaposing vertical regular elements with a completely free set of gestures attempting to escape the compulsion to conform. In the case of Polaroid, the banding is based on the logo of the iconic Polaroid camera of the 70s and 80s, and the gestures are the connected abstract associations. The seaside-like and at the same time cosmic, but also playful, flashes are expressions of passing, decomposition and becoming a fog – just as photos yellow with age, are lost or destroyed over the years along with our memories.

In the case of Jazz, the geometric unit begins from the canvases of the awnings, and there is placed on it the gestural mass, referencing the lightness and indifference of aimlessly wandering in a seaside town. The regular, zigzagging, twisting lines highlight dynamism that frees the rhythm, spontaneously, like a Miles Davis improvisation.

POLAROID 1.

olaj, vászon / oil, canvas

2018

VÉGH Júlia

A *Rózsaszín szoba, lépcső és csillár* c. munka a tér – nem tér gondolatát és a rész-egész viszonyát vizsgálja.

A teljes, figurálissá összeálló képegység mellett az egyes darabok önállóan is működő, absztrakt formavilágú kompozíciók, melyekben a belső világra való fókuszálás és a külső térélmény kettőssége érvényesül. Mechanikus, geometrizáló építkezésüknek ellenpontot ad a felület pasztózus és nyers ecsetkezelése és a képi határok átlépésének gesztusai. A munkák kiindulópontját sok esetben divatmagazinok fotói adják. A pophata és pink mint a gyermeklét és az emlékezés szimbóluma Végh Júlia korábbi, társadalmi tematikájú sorozatának is központi eleme volt.

A klasszikus festészeti technikákat és anyagokat, mint az olaj és az akril festék vagy a vászon- és a papírhordozó, festett és újrahasznosított textillel ötvözi.

The work entitled The Pink Room, Stairs and Chandelier examines the idea of space - non-space and the relationship between part-whole.

In addition to the complete, figuratively comprised pictorial unit, the individual pieces can also be interpreted independently, abstract compositions in which the duality of focusing on the internal world and the external spatial experience applies. The pasty and raw brush treatment on the surface and the gestures of crossing the pictorial boundaries is a counterpoint to their mechanical geometrizing construction. The pop effect and pink as a symbol of childhood and memory were also central elements of Júlia Végh's earlier, societal-themed series.

Classical painting techniques and materials, such as oil and acrylic paints, or canvas and paper, are combined with dyed and recycled textiles.

RÓZSASZÍN SZOBA, LÉPCSŐ ÉS CSILLÁR / PINK ROOM, STAIRS AND CHANDELIER

akril, olaj, papír, kézzel festett textil kollázs / acrylic paint, oil on paper, collage, painted textile, recycled textile

2022

VEREBICS Kati

A hagyományos festői eszközökkel és kollázzsal kevert képek mezopotámiai és egyiptomi hatások alkalmazásával az ősi korok és a ma emberének viszonyát vizsgálják.

A képeken összegyűrt korok lenyomatai, a múlt és a jelen együttesen, egymásba fonódva, egymásra hangolva jelenik meg. Mindkét munka egy egyiptomi istenség és egy kortárs személy kettős portréja. Az egyiptomi ikonográfiában oroszlánfejű ábrázolt Sekhmet (vagy Szahmet) istennő ellentmondásos természete nyilvánul meg a női változatban: a harcos tulajdonságok és a gyógyítás-védelmzés párosítása. Az anyagok együttélése is hasonló: a kézzel merített papírdarabok reliefszerű domborképpé alakítják az egyébként olajjal festett alkotást.

A *Múzeumban* c. alkotás egy Egyiptomi múzeumi látogatás emléke: a jelen egy pillanatának és a múlt egy darabjának szurreális együttállása, ahol az érintő gyermekkéz és a szobor fején almába harapó kéz egymásra rímel.

The images, mixed with traditional painting tools and collage, examine the relationship between ancient eras, using Mesopotamian and Egyptian influences, and contemporary people.

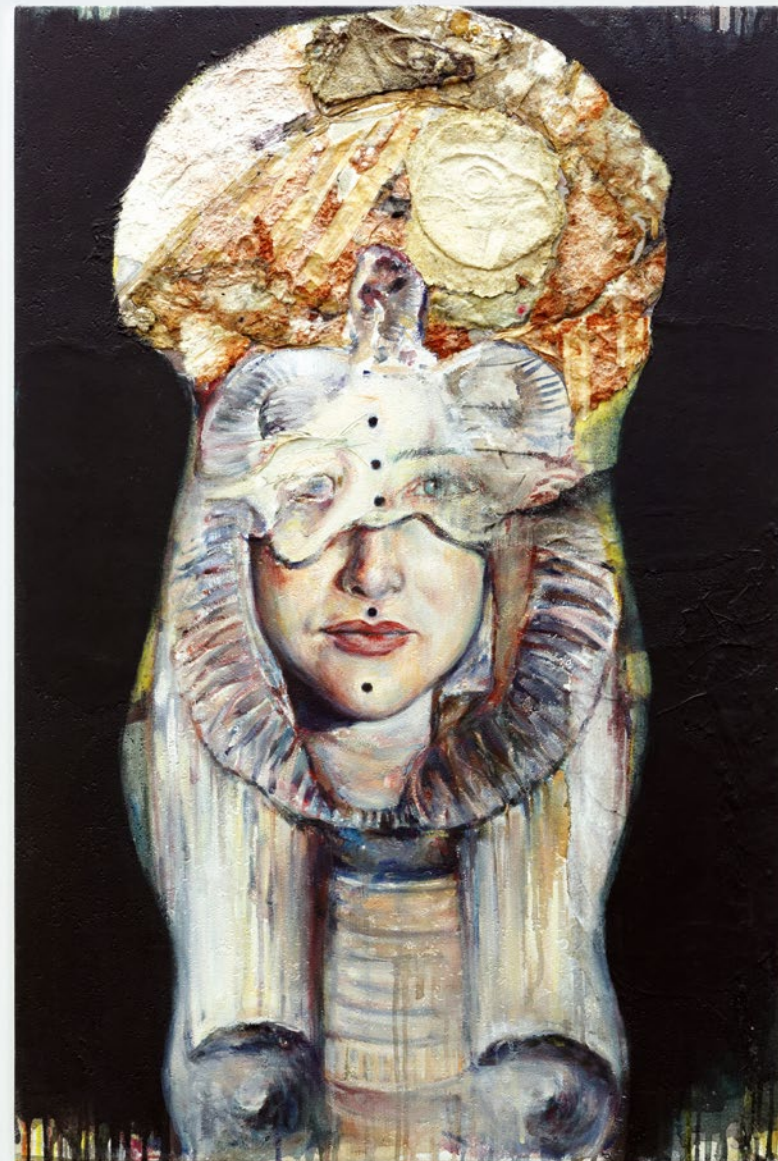
In the pictures, the traces of mixed eras, the past and the present together, interwoven, in tune with each other, are presented. Both works are double portraits of an Egyptian deity and a contemporary person. The contradictory nature of the goddess Sekhmet, depicted with the head of a lion in Egyptian iconography, is manifested in female form: the pairing of the qualities of a warrior and of healing and protection. The coexistence of the materials is similar: the hand-dipped pieces of paper transform the work otherwise painted with oils into a kind of relief.

*The work entitled *Múzeumban* is a memory of a visit to a museum in Egypt: a surreal juxtaposition of a moment in the present and a piece of the past, in which the touching child's hand and the hand biting into an apple on the head of the statue rhyme with each other.*

SEKHMET

olaj, vászon, mixed media / oil, canvas, mixed media

2018

FRISSÍTÉS ELÉRHETŐ

A T-Art Alapítvány fiatal művészeket támogató projektje

UPDATE AVAILABLE

T-Art Foundation's Supporting Project for Young Artists

2023. 06. 09. — 2023. 09. 06.

Kiállító művészek / *Exhibiting artists*: BÁNYAY Anna, BARÁTH Fábián, CIFRA Anett, CSERVENKA Edit, CSORBA-SIMON István, DRABIK Tamás, GERGELY Réka, GULYÁS Andrea Katalin, JAGICZA Patrícia, JÁNOSI Kata, KECSŐ Endre, KIRÁLY György, NAGY Sára, ÖRY Annamária, PETHŐ Anikó, SINKA Péter, SZABÓ Franciska, TÓTH Angelika, UTCAI Dávid, VÉGH Júlia, VEREBICS Kati

Kurátor / *Curator*: GARAMI Gréta

Deák17 Gyermekek és Ifjúsági Művészeti Galéria

Budapest, 2023

ISBN 978 615 6116 16 1

Szöveg / *Text by*: GARAMI Gréta

Szerkesztette / *Edited by*: TURÓCZI Réka Sára, KISS Richárd

Angol fordítás / *English translation*: Kenneth HANCOCK

Kiadványterv és nyomdai előkészítés / *Design and prepress*: GILICZE Gergő

D17 arculat és kiadvány sorozatterv / *D17 image and layout series design*: SZIGETI G. Csongor

Fotók / *Photos*: PITI Marcell, RÖNAI Gergely

Felelős kiadó / *Published by*: Deák17 Gyermekek és Ifjúsági Művészeti Galéria, KAPOSÍ Dorka

Cím / *Address*: H-1052, Budapest Deák Ferenc u. 17. I. emelet

Tel. / *Phone*: +36 1 796 2998

Email: info@deak17galeria.hu

Facebook: [facebook.com/deak17galeria](https://www.facebook.com/deak17galeria)

Web: www.deak17galeria.hu

DEÁK 17
GYERMEK ÉS IFJÚSÁGI
MŰVÉSZETI GALÉRIA

DEÁK 17
YOUTH ART
GALLERY

A Fővárosi Önkormányzat fenntartásával működő Deák17 Gyermekek és Ifjúsági Művészeti Galéria állandó és időszaki kiállítások, képző- és iparművészeti tárlatok, szakmai beszélgetések és különböző művészetpedagógiai foglalkozások szervezésével járul hozzá a 3 és 23 év közötti fiatalok művészeti neveléséhez.

Deák17 Youth Art Gallery, which is also a public space and an art education center, aims at filling the gap in art education, patronage, and talent education for the young generation aged between 3 and 23 on national and international levels. In this context, the Gallery shows permanent and temporary exhibitions, and provides space for professional dialogue in the form of workshops and other educational activities.

DEÁK 17
GYERMEK ÉS IFJÚSÁGI
MŰVÉSZETI GALÉRIA

DEÁK 17
YOUTH ART
GALLERY

